

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.481/2015/16.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. november 9. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2015. november 18-án kihirdette a következő

ítéletet:

A felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette és más bűncselekmények miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. április 16. napján kihirdetett 26.B.466/2013/118. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r., II.r., id. III.r., ifj. IV.r., né V.r., VI.r. és id. IX.r. vádlottak terhére megállapított, társtettesként elkövetett garázdaság büntette helyesen a Btk. 339. § (1), (2) bekezdés a és d) pontja szerint minősül.

ifj. VII.r. és id. né VIII. vádlott cselekményét - a társtettesként elkövetett garázdaság büntetében (Btk. 339. § (1), (2) bekezdés d) pont) a bűnösség megállapításának mellőzésével - egységesen, kizárólag társtettesként elkövetett testi sértés büntetnének kísérleteként (Btk. 164. § (1), (8) bekezdés I. fordulat) minősíti. E vádlottaknál a büntetés halmazati voltára utalást mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

né V.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma:.

VI.r. vádlott anyja neve:, lakóhelye:, tartózkodási helye:.

ifj. VII.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma:.

id. né VIII.r. vádlott személyazonosító igazolványának száma:.

A másodfokú eljárásban 59.050 (ötvenkilencezer-ötven) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből id. III.r., ifj. IV.r. és né V.r. vádlottak egyetemlegesen 40.000 (negyvenezer) Ft-ot, VI.r. vádlott pedig 19.050 (tizenkilencezer-ötven) Ft-ot külön visel.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt határozatában

I.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont),
- testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés), és
- testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt halmazati büntetésül 2 év 10 hónap szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra;

II.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont),
- testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre;

id. III.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont) miatt 1 év szabadságvesztésre;

ifj. IV.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont) és
- testi sértés vétsége (Btk. 164. § (1)-(2) bekezdés) miatt halmazati büntetésül 1 év 4 hónap szabadságvesztésre;

né V.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont) miatt 1 év szabadságvesztésre;

VI.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont) miatt 1 év szabadságvesztésre;

ifj. VII.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont), és
- testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre;

id. né VIII.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont), és
- testi sértés büntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt halmazati büntetésül 2 év szabadságvesztésre; és

id. IX.r. vádlottat

- társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk. 339. § (1) bekezdés, (2) bekezdés d) pont) miatt 1 év szabadságvesztésre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát valamennyi vádlottnál börtönben állapította meg. A büntetés végrehajtását II.r., ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlottak vonatkozásában 5 évi, ifj. IV.r. vádlottnál 3 évi, id. III.r., né V.r., VI.r. és id. IX.r. vádlott tekintetében 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Megállapította, hogy I.r. vádlott a vele szemben kiszabott végrehajtandó szabadságvesztésből, míg a többi vádlott a próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtásának elrendelése legkorábban a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett továbbá a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen I.r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodlagosan enyhítésért, II.r. vádlott és védője felmentés érdekében, id. III.r., ifj. IV.r. és né V.r. vádlottak, valamint védőik felmentés céljából, VI.r. vádlott és védője felmentésért, ifj. VII.r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért, id. né VIII.r. és IX.r. vádlottak és védőik a bűnösség megállapítása miatt felmentésért jelentettek be fellebbezést.
Az ügyész nem élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.25/2015/3. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket adatainak, a bizonyítási eljárást törvényesnek, a tényállást megalapozottnak, a bűnösség megállapítását és a cselekmények minősítését alapvetően helyesnek tartotta, mint ahogy arányosnak a büntetéseket is. Álláspontja szerint ugyanakkor ifj. VII. r. vádlott terhére a halmazat látszólagos volta miatt a garázdaság büntette megállapításának nincs helye, ezért annak mellőzése indokolt. A többi vádlottnál azonban a garázdaság büntetése a büntetőjogi felelősség megállapítása törvényes azzal, hogy esetükben a csoportos elkövetés minősítő körülmény is fennáll, függetlenül attól, hogy részben ellenérdekű oldalon álltak, ezért cselekményük helytállóan a Btk. 339. § (1), (2) bekezdés a) és d) pontja szerint csoportosan, felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntettének minősül. Erre figyelemmel a minősítés részbeni megváltoztatására, egyéb

részekben, így a büntetéskiszabás tekintetében is, az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú eljárásban ifj. IV. r. vádlott jogorvoslatát írásban indokolta (6. számú másodfokú irat), melyben az elsőfokú bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét és védekezésének elvetését sérelmezve elsődlegesen felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltak szerint az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, egyéb részekben helybenhagyását indítványozta.

I. r. vádlott védője részben kifogásolta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást, kifejtve, hogy a család tagjai nem vették tudomásul a két család viszályával kapcsolatban kirobbant tettlegesség nyomán hozott ítéletet és jelen ügyben vád tárgyává tett cselekményüket bosszú motiválta. Bizonyítási indítványának elutasítását követően eljárásjogi lehetőséget nem látott a tényállás támadására, a bizonyíték-értékelés kapcsán azonban megjegyezte, hogy id. III. r. és ifj. IV. r. vádlottak védője által az ügyben tett feljelentés elfogult, objektívnak nem tekinthető, ezért tényállást rá nem lehet alapítani, ezért a feljelentési okirat kirekesztését kérte. Az I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés nem felel az ítélet belső arányosságának, ezért lényeges enyhítésére, és a végrehajtás próbaidőre felfüggesztésére tett indítványt.

II. r., id. né VIII. r. és IX. r. vádlottak védője sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság megfelelő indokolás nélkül vetette el a család tagjainak vallomását, figyelmen kívül hagyva, hogy a család volt az események kirobbantója. A fellebbezésében foglaltakat fenntartotta és védenői felmentését indítványozta.

Id. III. r., ifj. IV. r. és né V. r. vádlottak védője a fellebbezést fenntartva, jogos védelem folytán a vádlottak felmentésére tett indítványt.

VI. r. vádlott védője elsősorban jogos védelem címén a vádlott felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, harmadsorban a jelentős időmúlásra tekintettel a büntetés lényeges enyhítését kérte.

ifj. VII. r. vádlott védője elsősorban szintén hatályon kívül helyezést, másodsorban felmentést, harmadlagosan pedig enyhítést indítványozott. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság olyan mértékben nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, miszerint nem állapítható meg, hogy a vádlott terhére milyen bizonyítékok és milyen okok folytán állapította meg a tényeket, emellett az ítélet több okból megalapozatlanságban is szenved. A bíróság főként a vádlotti vallomásokot vonta értékelés körébe, de azokat csak egyenként mérlegelte és összehatásukban nem vetette össze, mint ahogy elmaradt a tanúvallomások érdemi értékelése is. Egyes vallomások felhasználására utalás ugyanis nem pótolja az adott bizonyíték és más bizonyítékokkal való kapcsolatának vizsgálatát.

A vádlottak az utolsó szó jogán felszólalásukban valamennyien ártatlannak vallották magukat, az eseményekért az ellenérdekű család tagjait okolva.

A büntetőjogi felelősség megállapítását sérelmező, illetve az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezések nem alaposak.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábrá az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A törvényszék az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta és azokat okszerűen, a logikai szigorú szabályai szerint helyesen értékelte. Vizsgálta a vádlotti vallomások, a cselekményről információt szerző tanúk vallomását, mint ahogy a tárgyi jellegű, okirati bizonyítékokat és a megalapozottnak tekinthető szakértői bizonyítás anyagát is. Az ilyen jellegű elkövetési magatartású ügyekre jellemzően a személyi bizonyítékok nem voltak egységesek, több ember, különösen ellenérdekű személyek időben gyorsan lezajló verekedése esetén tipikus, hogy a vallomások kardinális részekben is ellentmondóak. Az elsőfokú bíróság azonban a bizonyítékokat egyenként és összességében is helyesen értékelte és részletesen számot adott arról, hogy mely bizonyítékot fogad el és melyet nem a ténymegállapítások során. A vádlottak saját felelősségüket elhárítani, illetve csökkenteni igyekeztek, a törvényszék azonban a bizonyítékok széleskörű és alapos értékelésével fejtette ki, hogy miként cáfolták e védekezéseket az ellenérdekű csoport tagjainak vallomásai.

Az ítéletben foglaltaktól eltérő tényállás megállapítására és a felmentésre irányuló védelmi fellebbezések a bizonyítékok értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely eredményre nem vezethetett, tekintettel arra is, hogy a tényállás helyessége esetén a másodfokú perben eltérő tények megállapítására, a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs perjogi lehetőség (Be. 351-352. §). Rámutat arra az ítéletábrá, hogy a bizonyítási eljárást lefolytató és a bizonyítékokat közvetlenül megvizsgáló, majd értékelő elsőfokú bíróság a ténybíróság. Főszabályként a másodfokú bíróság ítéletét az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Kivételt képez, ha az ítélet megalapozatlan, de jelen esetben a kifejtettek miatt ez nem rögzíthető. A másodfokú bíróság revíziós lehetőségei ténykérdésben szűkebbek, mint jogkérdésben. A formál logika törvényeinek megfelelő, okszerű bizonyíték-értékelő tevékenységet, az elsőfokú bíróságnak az ítélethozatalhoz vezető, jelen esetben megalapozottnak ítélt gondolati folyamatát a másodfokú bíróság nem bírálhatja felül. A bizonyítékok felülmérlegelését a tényálláshoz kötöttség szabályai kizárják.

Ezen okok folytán nem lehettek eredményesek az eltérő tényállás megállapítását célzó fellebbezések. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének részletesen eleget tett. Kétségtelen, hogy a törvényszék nagy hangsúlyt helyezett a terhelti vallomások vizsgálatára, és a vallomásokat olykor részletekbe menően idézte fel. Ugyanakkor az indokolásból megállapítható, hogy nem csak önmagukban, hanem más bizonyítékok relációjában is elemezte a ténymegállapítások során releváns bizonyítékokat. Nem foghat helyt ezért a védelmi hivatkozás, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségének nem, vagy hibásan tett eleget, az ítélet indokolásából ugyanis ellenőrizhető azon logikus gondolati folyamat, mely a bíróságot a döntéséhez vezette.

A másodfokú eljárásban I. r. vádlott védőjének tanúkihallgatására irányuló bizonyítási indítványát az ítélet tábla elutasította, melynek indoka a következő.

tanúkihallgatására már az elsőfokú eljárásban is indítványt tett a védelem, melynek a törvényszék helyt adott, és a tanút a tárgyalása megidézte. A tanú nem jelent meg, idézésének szabályszerűsége viszont nem volt megállapítható (118.sz.jkv.2.o.). A bizonyítást e körben végül mellőzte a törvényszék, melynek indokát is adta az ítélet 32-33. oldalán. A tanú kihallgatását a másodfokú bíróság sem találta szükségesnek, mint ahogy () kihallgatását sem.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, emellett a bizonyítás törvényességét érintő eljárási szabálysértés sem történt. A másodfokú eljárásban a Be. 353. § (1) bekezdés értelmében bizonyításnak akkor van helye, ha az elsőfokú bíróság a tényállást nem derítette fel, vagy az hiányos, tovább, ha a bizonyítás az elsőfokú eljárásban megvalósult szabálysértés orvoslását eredményezheti. A már hivatkozottak szerint az ítélet tábla megállapította, hogy a tényállás felderített és hiányosságban sem szenved, azaz a bíróság a tényállás megállapítása szempontjából releváns személyi és tárgyi bizonyítékokat megvizsgálta és a büntetőjogilag jelentőséggel bíró tényeket teljes körűen rögzítette. A több mint öt éve történt eseményekre nézve a védelem által felhozott tanúk vallomása - melynek irányát, várható tartalmát konkrétan az indítvány meg sem jelölte - már nem lehet alkalmas eltérő tényállás megállapítására. Általánosságban a szemtanúi mivolta, az elkövetőkre és a vádbeli cselekményre hivatkozás az indítványt nem teszi alkalmassá érdemi vizsgálatra, azaz a bizonyítás másodfokú eljárásban való kiegészítésére. Egy bizonyítási indítvány csak akkor lehet alapos, ha konkrétan, részletekbe menően megjelöli, hogy mely cselekményrészre, pontosan mely elkövetőre, vagy elkövetőkre vonatkozóan kíván tényeket bizonyítani. E kritériumoknak az indítvány nem felelt meg. A törvényszék nagyszámú terhelti és tanúvallomást vizsgált, melyek tükrében a tényeket kétséget kizáróan meg lehetett állapítani, ezért a bizonyítási indítványt el kellett utasítani, melynek fő oka értelemszerűen a tényállás megalapozottsága.

Az elsőfokú bíróság az elbíráláskor hatályos büntető törvény megalapozott alkalmazásával törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmények minősítése is nagyrészt megfelel az anyagi jognak. Az alkalmazandó büntető törvényről a bíróság az ítélet 39. oldalán meggyőző és alapos indokolást adott azon megjegyzéssel, hogy a minősítésnek az alábbiakban ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlottat érintő módosítása ellenére valamennyi, azaz e vádlottaknál is enyhébb elbírálást eredményez az új büntető törvény, melynek alkalmazását a VII-VIII.r. vádlottak vonatkozásában elsődlegesen a feltételes szabadságra bocsátás kedvezőbb szabályai alapozzák meg.

I.r., II.r., ifj. IV.r., ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlottak testi épséget sértő cselekményeinek minősítése a büntető törvénynek mindenben megfelel. A testi sértés mellett a vádlottak bűnösségét - kivéve ifj. VII.r. és id. né VII.r. vádlottat - a garázdaságban is meg kellett állapítani. I.r., II.r., ifj. IV.r. vádlottaknál a garázdaság büntette valódi bűnhalmazatban áll a testi sértéssel, amint azt kifogástalanul megállapította az elsőfokú bíróság. Ifj. nál a töretlen bírói gyakorlat szerint a garázdaság büntette és a könnyű testi sértés egyértelműen valódi halmazatot képez. I.r. és II.r. vádlottak pedig időben eltérve, több személlyel szemben is kifejtettek olyan erőszakos magatartást, mely a súlyosabban minősülő testi sértés büntettének kísérletétől elválva önállóan kimerítette a garázdaság büntettének törvényi tényállását.

Ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlott cselekményét azonban az elsőfokú bíróság a testi sértés büntettének kísérletén túl tévesen minősítette garázdaság büntettének is, ugyanis e bűncselekmények halmazata látszólagos és csak a súlyosabb megítélésű, életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérletében lehet a bűnösséget kimondani. A Kúriának a garázdaság halmazati kérdéseiről szóló 34. BK véleménye szerint bűnhalmazat létesül, ha az elkövető egy cselekménnyel a garázdaság, valamint a testi sértés vagy a rongálás törvényi tényállását is megvalósítja, feltéve, hogy a testi sértés vagy a rongálás büntetési tétele nem súlyosabb, mint a garázdaságé. Ugyanakkor nem mellőzhető a garázdaság bűnhalmazatban megállapítása akkor sem, amikor annak a törvényi tényállása a testi sértéstől függetlenül is megvalósul, és a garázda magatartás során más személyek is bántalmazást szenvedtek (BH1984. 171.). Jelen ügyben e feltétel ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlottnál nem állapítható meg.

Ifj. VII.r. vádlott ugyanis később beavatkozva a kirobbant verekezésbe, kizárólag né V.r. vádlottra támadt, időben eltérve más elkövetők által kifejtett garázda cselekményektől. Az azonos helyen, azonos időpontban kifejtett kihívóan közösségellenes, megbotrántkozást keltő vagy riadalom keltésére alkalmas erőszakos magatartásban megnyilvánuló összefüggő cselekménysor természetes egységet, következésképp egy - a garázdaság tényállását kimerítő - bűncselekményt képez, függetlenül az erőszakos magatartás hatókörébe eső passzív alanyok számától. Ilyen esetben, ha a testi sértés büntetési tétele súlyosabb a garázdaságénál - mint a VII.r. vádlott esetében - az alaki halmazat látszólagos és a büntetőjogi felelősséget a szubszidiaritás elve folytán kizárólag a súlyosabban büntetendő testi sértésben lehet megállapítani (BH2015. 54.)

Mindez irányadó né VIII.r. vádlottra is, akinek a cselekménye szintén csak a testi sérülést szenvedett né V.r. vádlott bántalmazásában nyilvánult meg. E vádlott-társ sérelmére megvalósított életveszélyt okozó testi sértés büntettébe a garázdaság büntette esetében is beleolvad. Nincs nála sem olyan elkülönült cselekményrész, mely önállóan a garázdaság megállapítására szolgáltatna alapot.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlott cselekményét egységesen és kizárólag életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének minősítette, mellőzve a garázdaság büntettének megállapítását.

Amint a fellebbviteli főügyészség helyesen hivatkozott rá, a törvényszék elmulasztotta a társtettesként elkövetett garázdaság büntetténél az érintett vádlottak terhére a csoportos elkövetés megállapítását. A Btk. 459. § (1) bekezdés 3. pontja szerint csoportosan követik

el a bűncselekményt, ha az elkövetésben legalább három személy vesz részt. A Kúria iránymutatása szerint csoportos elkövetésnek minősül, ha három vagy több személy a bűncselekmény helyszínén vagy annak közelében tettesként (társtettesként, illetve a tettes mellett részesként) vesz részt a bűncselekmény elkövetésében. A csoportos elkövetés megállapítása szempontjából annak nincs jelentősége, hogy a sértett vagy a sértettek az elkövetők bármelyikének a jelenlétét vagy a bűncselekmény elkövetésében való részvételét észlelik-e. (2/2000. Büntető jogegységi határozat a bűncselekmény csoportosan elkövetettnek minősítéséről). Mindez értelemszerűen irányadó a verekezésben részvevő, részben sérelmet szenvedett elkövető-társak viszonylatában is. A garázdaság csoportosan elkövetettként történő minősítésénél a három vagy több személy együttes részvétele szempontjából közömbös, hogy ezen személyek együttesen, más (mások) ellen egymást támogatva vagy pedig egymással szemben állva vesznek-e részt a bűncselekmény elkövetésében (BJD 10., 204., BH2008.291.), ugyanis a cselekmény társadalomra veszélyességének és a jogilag védett tárgy veszélyeztetettsége megítélésénél ennek a körülménynek nincs jelentősége. Az viszont törvényi követelmény, hogy a három vagy több személy a bűncselekményt együttesen valósítsa meg, azaz időben és térben az elkövető-társak cselekvősege nem válhat el (BH1993.482.).

Az irányadó tényállás alapján megállapítható, hogy a garázdaság törvényi tényállását térben és időben el nem válóan háromnál több személy valósította meg, ezért a csoportos elkövetés minősítő körülményt is meg kellett állapítani a felfegyverkezve elkövetés mellett. A köznyugalmat sértő bűncselekményben marasztalt vádlottak bűncselekménye ezért helyesen a Btk. 339. § (1), (2) bekezdés a) és d) pontja szerint minősül.

Az elsőfokú bíróság helyesen vetette el a jogos védelmi helyzetre hivatkozó védelmi érveléseket. A kölcsönös verekezésben résztvevők ugyanis valamennyien a jogtalanság talajára kerültek, így a büntethetőséget kizáró ok javukra nem állapítható meg, a törvényszék e körben is megfelelően eleget tett indokolási kötelezettségének.

Összegezve, a vádlottak cselekményének minősítését az ítéletábra annyiban változtatta meg, hogy ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlottnál a garázdaságban a büntetőjogi felelősség megállapítását mellőzte, emellett a többi vádlottnál e bűncselekménynél a felfegyverkezve elkövetés minősítő körülmény mellett megállapította a csoportos elkövetést is.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta és azoknak kellő nyomatékot tulajdonítva a bűncselekmények tárgyi súlyához, valamint az elkövetők személyi körülményeihez igazodó, a törvényi rendelkezéseknek megfelelő büntetést szabott ki a vádlottakkal szemben. A büntetések tett arányosak, alkalmasak a büntetési célok elérésére és megfelelnek a bünteteskiszabási elveknek is. Az ügyben a legnagyobb számú bűnhalmazatot megvalósító, veszélyes eszközzel támadó, a közösségi együttélés rendjét súlyosan sértő I.r. vádlottal szemben szükséges végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása, figyelemmel arra is, hogy id. elleni cselekvősege közel áll az emberölés büntetnének kísérletéhez. A törvényszék igen méltányos büntetést szabott ki vele szemben, mely inkább enyhe, mint szigorú, súlyosításra azonban ügyészi fellebbezés hiányában nincs törvényes lehetőség. A többi vádlott büntetése is tett arányos, egyik terhelt esetében sincs megfelelő indok az enyhítésre. Ifj. VII.r. és id. né VIII.r. vádlottnál

a másodfokú bíróság ugyanakkor mellőzte a minősítés módosítása folytán a büntetés halmazati jellegére utalást.

Az ítélet egyéb, a lefoglalt bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdés alapján megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

Az ítéltábla a másodfokú eljárásban a kirendelt védők részvételével kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget a Be. 381. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Debrecen, 2015. november 18.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk. . Gömöri Olivér sk.
előadó bíró bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 26.B.466/2013/118.számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és a próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetések kivételével végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. november 18.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül
tisztviselő